

1. Predstavljanje

Ja sam ona koja, dok prolazi uredom prema fotokopirnom stroju ili ustaje po šalicu kave iz termosice, čuje dvojicu kolega kako tobože tiho razgovaraju: "Između nje i smrti što bi izabrao?"

Ja sam ona koju svi nazivaju *ružnom ženom*. Nisam *preružna*, niti tip žene koja po nečijem mišljenju ima svojih čari. Umorna sam od priče da je Kleopatra bila ružna te da je unatoč tome osvojila i Julija Cezara i Marka Antonija i još stotine drugih muškaraca koje je poželjela. Naravno da joj je činjenica da je bila kraljica malo olakšala taj pothvat.

Dok za novogodišnjih proslava na poslu svaka djevojka osvoji poneku nagradu, kao što su Najbolja guza, Najljepše usne, Najbolje grudi, Najbolji bokovi i sva ona priznanja koja nimalo ne ovise o posvećenosti poslu ili iskazanome naporu – samo o Bogu ili, eventualno, o treneru u teretani – ja sam jedna od onih koje nikada ne osvoje ništa. Bila bih ja zadovoljna i s Najboljim vratom. Ili s Najboljim ušima. Nagradu Najbolji nos ne bih nikada mogla osvojiti, moj je prevelik za kanone današnjega društva. Možda bi sve bilo drugačije da sam se rodila u Kleopatrinu vrijeme.

Ja sam ona što promijeni frizuru i uvijek izgleda lošije nego prije, ona što dođe u novoj odjeći koju nitko ne primijeti, ona što se cijele praznike pretvara da pleše s prijateljima dok, zapravo, pleše potpuno sama. Malo ljudi zna da meni sve to služi u znanstvene svrhe: već neko vrijeme proučavam seksualnost ružne žene, pitanje kojim se, koliko me pamćenje služi, nikada nisu bavili ženski časopisi, poslijepodnevni televizijski programi namijenjeni kućanicama, knjige za samopomoć.

Važno je razjasniti da sam upravo ja predmet svojih promatranja, premda postoje dodirne točke između ovdje opisanih iskustava

i iskustava drugih žena, svih redom ružnih, naravno. Priče koje sam kao malena djevojčica slušala dok je obitelj razgovarala, dok su mi se prijateljice povjeravale, kada bih ih nenamjerno čula ili dok sam se naprezala da ih čujem, u javnim zahodima, u pretrpanim autobusima i kafićima punim djevojaka i tužnih starica.

Sljedeća poglavlja se nadovezuju na sve to i navela su me na zaključak mog proučavanja da ružna žena nije tek puko iskrivljanje estetike.

Ružna žena je stanje duha.

2. Teze o ružnoj ženi

2.1. Ime

Roditelji tek rođene djevojčice ne mogu ni zamisliti da će se jednoga dana ona pretvoriti u ružnu ženu. Ali malo je vjerojatno da će, možda slijedeći neki nagon, svojoj kćeri dati lijepo ime.

Ne postoji ružna žena koja se zove Nicole i rijetko će se ijedna od njih odazvati na ime Júlia, Letícia, Bárbara, Yasmin. Umjesto toga, postoji bezbroj imena poput Crisleine, Rosineide, Greicelana, Claudiomara i ostalih složenica koja u jedno spajaju dva pa čak i tri imena te tako stvaraju novo ime.

Mene su upisali pod imenom Jucianara, a nakon što sam nekoliko puta majci prigovorila što mi je nadjenula takvo ime, ona mi je odgovorila:

“Nijedno ti drugo ime nije tako lijepo pristajalo.”

2.2. Odgoj

Počinjem ovo poglavlje preskačući svoje djetinjstvo budući da smatram da je svako dijete lijepo, iako moji kolege, prijatelji, rođaci, braća i sestre i roditelji očito ne misle tako. Moja baka po majčinoj strani neumorno je hvalila moju nježnost, dok je istovremeno isticala ljepotu ostalih unuka. Danas u tome vidim svojevrsnu utješnu nagradu, slično mojemu najslavnijem školskom trenutku kada su me izabrali za Miss simpatičnosti. Ta se kategorija nagrade mnogo više oslanja na suosjećajnost članova žirija nego na attribute natjecateljica.

Izašla sam iz djetinjstva i zadržala sve one kilograme koji su trebali ostati u parkovima i na plažama kojima sam skakala i

trčala. Mnoge sam još dobila tijekom razvoja pa mogu reći da sam između jedanaeste i sedamnaeste godine mnogo više dobila na širini nego na visini – obrazac je to koji ću zadržati cijeloga života.

Moja koža, kosa, usnice i noge nikada nisu nalikovale na te iste dijelove tijela koje sam od malih nogu gledala u reklamama za sapune, kreme i šampone. Iako sam i sama koristila takve proizvode, moj se izgled nijednom nije promijenio. Kosa mi je i dalje bila neukrotiva, rasla je u visinu i na sve strane. Noge mi nisu postale duge i glatke. Grudi, koje su od neprimjetnih ubrzo postale neukrotivima, dok još silikonu nisu osvojili svijet, nastavile su iz dana u dan patiti od učinka sile teže.

Vrhunac svega bile su bubuljice, koje nisu nestale upotrebom uljnih krema čija je svrha bila učiniti me ljepšom. Možda su se čak i povećale i stvorile otpornost na sve vrste liječenja, prave bubuljice mutanti, kako sam ih zvala.

Kao točka na *i* bio je moj ormar, koji je bez ikakvih modnih utjecaja diktirao moj stil. Odjeća koju je birala moja majka, a redovito su to bile hlače i majice, sigurno bi bolje pristajala bilo kojemu od moje dvojice braće. Ostatak mi je odjeće darovala starija rođakinja, zbog čega sam bila prisiljena nositi odjeću koja za jedno proljeće, ljeto, jesen i zimu kaska za trenutačnim modnim stilom. Dok su druge žene nosile trapez-hlače, ja sam nosila one cigareta kroja koje moja rođakinja više nije željela. Kada su cure nosile mini suknje, ja sam se kao kakva radikalna muslimanka omatala u duge halje koje su do mene dospjele ravno iz prošlogodišnje sezone.

Moram naglasiti da činjenica što moja obitelj iz nižeg srednjeg društvenog sloja nije imala financijske mogućnosti niti dovoljno znanja, nije u značajnijoj mjeri pridonijela narušavanju moga izgleda. Sjećam se svoje strahovito ružne školske prijateljice Andremare, kćeri vlasnika salona automobila, koja je svakodnevno prkosno nosila odjeću iz trgovina koje sam najviše voljela.

Bez ikakve namjere da donosim sud o investiciji njezina oca, odjeća koju je nosila samo je dodatno isticala ružnoću te zdepaste i

niske djevojke, ali i izazivala zavist njezinih školskih prijateljica. Sve su, osim mene, bile ljepše od nje. I sve su, kao i ja, bile siromašnije od nje.

Nakon što je jednoga dana u školu došla u nekom svemirskom kombinezonu koji je nalikovao kombinezonu što ga je nekoliko dana prije nosila jedna od glumica iz popodnevnog trakavice, AndreMari su nadjenuli nadimak Futuristička Kobasica. Iako je na kraju školske godine u suzama završila razred, više je nitko nikada nije nazvao nekim drugim imenom.

2.3. Psiha

Ružna će se žena u bilo kojoj prilici uvijek prva ponašati opušteno. Taj se fenomen, prisutan u najrazličitijim skupinama, događajima, sastancima i društvenim prigodama može protumačiti kao protuteža onome što oglašivačka industrija i žuti tisak promiču kao glavnu normu u današnje vrijeme: ružna se žena ne mora brinuti o svom izgledu.

Uzmimo za primjer običnu zabavu.

Dok lijepa žena dolazi obavijena tajnom i škrtari na osmijesima i riječima, ružna se žena raskriva već na ulazu, pozdravlja uzvanike jednog po jednog i daruje svoje osmijehe čak i sigurnjacima. Sigurno će zagrliti nekoliko muškaraca i žena, neovisno o stupnju bliskosti među njima, javno objaviti svoje divljenje i glasno postavljati pitanja čiji odgovori iziskuju više privatnosti i bliskosti.

Svaka se ružna žena zabavlja kao da je došla na posljednju zabavu u životu.

Uvijek je prisutna u kolu, skupini formiranoj kako bi one bez partnera i one bez nade da će partnera ikada pronaći mogle plesati do jutra, ružna se žena neće iskrasti kako bi mogla plesati mambo, salsu, sambu, macarenu, axé, pagode, remelexo, fandango, forró, boi-bumbá, frevo i ostale popularne plesove. U takvoj će prigodi ružna žena pokazati još jednu od svojih karakteristika, velikodušnost, i privući u kolo još ružnih žena koje iz nekog razloga još uvijek sjede.

Solidarnost je još jedno od obilježja te vrste.

Budući da je uvijek spremna pružiti pomoć, ružna žena posvećuje svoje slobodno vrijeme najrazličitijim obavezama ne bi li pomogla roditeljima, prijateljima, kolegama s posla, susjedima i običnim poznanicima: čeka u redovima, plaća račune, posjećuje bolesnike koje nikada prije nije vidjela, rješava dugove prema bankama, vjerovnicima, plaća račune za vodu i struju, odlazi u kemijske čistionice i k postolaru, obavlja kupnju pa čak i izrađuje iskaznice na svoje ime za potpuno nepoznate osobe, odlazi na bdjenja i pogrebe nepoznatih ljudi gdje plaće kao da su joj bili bliski prijatelji, šalje dokumente, telefonira kako bi pribavila informacije, moljaka i ispunjava obećanja. Osim kada se nedostatku njezine ljepote u određenim prigodama pridoda i ogorčenost, kao posljedica onoga prvog, ružnu će ženu svi smatrati *darežljivom, simpatičnom, pouzdanom, dobronamjernom, uzornom i velikom prijateljicom*.

3. Sazrijevanje ružne žene

3.1. Otkrivanje

Prije nego što postane svjesna svoje ružnoće, ružna će žena nezostavno otkriti ljubav.

Shvatila sam to još u maloj školi, svom prvom iskustvu suživotu s djecom vršnjacima. Nakon više od trideset godina još se uvijek jasno sjećam dječjih crteža prilijepljenih na zidove, mirisa prostorija – mješavine boja, ljepila i oznojenih dječjih uniforma – crvenokose tete koja se mnome gotovo uopće nije bavila jer se stalno brinula za lijepe djevojčice iz grupe, svoje najbolje prijateljice, neke debeljuce s naočalama imenom Lucilei. I njega, Artura.

Artur je bio plavokos, očiju boje meda, a više je nalikovao princu od onog malenog glumca kojemu su dali ulogu u seriji “Laku noć, Pepeljugo” u okviru *Emisije Silvija Santosa*¹. Dok još *Simpsoni* i *Spužva Bob* brazilskim obiteljima nimalo nisu bili razumljivi, moji roditelji, moja braća i ja okupljali smo se ispred televizora i gledali kako neka siromašna djevojčica dobiva lutke, bicikl, gramofon, igračke i još mnogo toga što mi se tada učinilo gomilom darova, samo što nisam bila sigurna čime ih je zaslužila. Mislim da to nije imalo nikakve veze s pedofilijom. Sve u svemu, princ Artur sjedio je za mojim stolom, svojim stolcem gotovo priljubljenim uz moj, pa sam promatrajući ga shvatila da moj kratki život ima smisla samo kada sam pokraj njega.

Jednoga sam dana zatražila da u školu krenem ranije, onda još ranije, i još ranije, pa sam na kraju doručkovala stojeće, s užinom u torbi na leđima kako bih mogla krenuti čim prva odrasla osoba

1 Zabavna emisija u kojoj djeca, nakon što predstave neki broj, za nagradu dobiju igračku.

odloži pribor za jelo. Obično bi se otac nevoljko dizao od stola da me ostavi pred još uvijek zaključanim vratima škole. Meni nije smetalo osamljeno čekati da djeca počnu dolaziti, većinu njih su gotovo vukli do ulaznih vrata. Tako sam mogla gledati Artura od trena kada bi se njegova plavokosa glava pojavila na ulici i uživati u tom pogledu sve do zvona koje je najavljivalo kraj nastave, a kojim bi zazvonila ravnateljica škole, žena neosporne ružnoće. Tada bi Artur nestao pod rukom svoje jednako tako plavokose majke.

Prije nego što sam shvatila da je ono što osjećam ljubav, svakim sam se svojim korakom približavala sudbini zaljubljene ružne djevojčice. U nastojanjima da osvojim Artura počela sam mu darivati svoju užinu, u početku samo to, a poslije i igračke. Jojo, pikulu, šarene drvene štapiće, karte s Batmanovim likom, Batmanov prsten, Batmanov remen, domino, kamenčiće za petoranje. Sve što je stalo u moje džepove ili torbu za užinu prelazilo je u Arturove ruke. Moja majka je mislila da sam u naletu dječjega bijesa razbila sve svoje igračke i potom sakrila dokaze. Poricala sam do posljednjeg daha, ali ipak nisam izbjegla da me istuče Crvenkom, starom crvenom gumenom papučom koja je uvijek visjela u ostavi i čekala da jedno od djece prevrši mjeru. Nakon što mi je u sobi ostalo još samo nekoliko lutaka i lončića, pribjegli sam blagu svoje dvojice braće kako bih Arturu mogla nastavljati davati darove. Čak je i časopis s golom ženom, koji je moj stariji brat Everton pažljivo sakrio u srednjoj ladici ormara, postao Arturovim vlasništvom. Sjećam se kako je iznenađen bio taj dječak kada je primio moj dar.

“Za tebe.”

“Što je to?”

“Nemam pojma, ali mom se bratu jako sviđa. Ima slika golih žena.”

“Golih žena?”

“Izgledaju kao tvoja mama, bez odjeće. Pogledaj i shvatit ćeš.”

Ostatak je poslijepodneva Artur listao časopis i sigurno zamišljao svoju majku голу, poput žene na fotografijama. Katkad pomislim što se kasnije moglo dogoditi: Artur, kojega više nikada

nisam vidjela, baca u očaj mnoge žene koje su ga sigurno voljele, bio on onaj plavokosi princ iz moje prošlosti ili ne, jer je zauvijek zaljubljen u svoj prvi prizor žene raširenih nogu. U njegovu je imaginariju to bila majka.

Dok je jednoga poslijepodneva cijela grupa lijepila kolaže od šarenoga papira, ja sam spontano izrezala ružičasto srce i na njemu napisala slovo A, jedino koje sam tada poznavala i koje je, nasreću, bilo početno slovo imena moje ljubavi. Pokazala sam ga Arturu koji ga je nezainteresirano pogledao i nastavio se baviti svojim poslom.

Bila sam uporna.

“Za tebe je.”

“Ne želim ružičasto srce.”

Ne znam odakle mi sa šest godina hrabrosti da mu kažem:

“Ali na njemu je slovo A, kao Artur. Zato što mi se sviđaš.”

“Ne želim ti se sviđati. Ružna si.”

Artur je završio razgovor i vratio se svome poslu, a debela je Lucilei prestala na trenutak izrezivati svoj nakaradni cvijet da bi me obavijestila:

“Rekao je da si ružna.”

Poderala sam to papirnato srce i nisam rekla ni riječi. Kod kuće sam, s glavom u majčinu krilu, progovorila o mukama svoga srca od krvi i mesa koje je također bilo poderano.

“Artur iz moje grupe mi je rekao da sam ružna...”

Moja se majka nije ni pomakla, dlanom mi je milovala grubu i neukrotivu kosu koja mi je rasla već na čelu.

“Rekao mi je da sam ružna...”

“Što ste još danas radili na satu?”

Ta neprobojna tišina moje majke postala je u svim mojim sjećanjima, u cijeloj ovoj priči i u mojem unutarnjem životu dokazom ružnoće što ga je ona, kao najmjerodavnija osoba, priznala i potpisala. Ili pak najnemjerodavnija, uzmemo li u obzir njezine gene kao temeljni element moje estetske tragedije.

“Rekao mi je da sam ružna...”

“Šššš, ljubavi, počela je serija.”

Od toga sam se trenutka počela smatrati ružnom, ali ne na pogrđan način, nego kako bih opisala svoje glavno obilježje, kao što neke djevojke same sebe opisuju plavokosima ili visokima ili plavookima. Naravno da sam željela biti visoka plavuša plavih očiju, da sam bila u mogućnosti da biram.

Bližio se kraj školske godine, a moja su se udvaranja Arturu ograničila na nekoliko riječi koje sam mu upućivala dok bih mu darivala svoje stvari. Jednoga se dana nije pojavio u školi, nije ni idućeg, a ni dan nakon toga. Tri dana zaredom, zbog čega sam bila potpuno odsutna, bez želje za slikanjem medvjedića ili izrezivanjem psića, kao što je to željela teta u vrtiću. Potom se pojavila Arturova majka i rekla da se obitelj seli u unutrašnjost zemlje i da se njezin sin više neće vratiti u vrtić. Predala je našoj crvenokosoj teti veliku prozirnu vrećicu kroz koju su se, onako pomiješani i natrpani, vidjeli svi moji darovi te zahvalila za ljubaznost prijateljici koja je Arturu posudila sve te igračke.

Vratila sam se kući pod paskom naše kućne pomoćnice, ona je nosila igračke dok sam ja bezvoljno hodala. Kod kuće je majka istresla sadržaj vrećice na pod pa su se začas sve moje stare stvari vratile na svoja mjesta na policama. Kao i stvari moje braće.

“Moj šahovski pijun! Zašto si odnijela mojeg pijuna u vrtić?”

“Moj trkaći Matchbox! Dobio sam Crvenkom jer je mama mislila da sam ga izgubio!”

Braća su se derala i polako pronalazila igračke koje sam ja mjesecima nosila Arturu. Nedostajao je samo časopis s golim ženama, Artur ga nije vratio pa sam, na kraju, bila zahvalna na toj sreći. Da taj malac u predmasturbacijskoj fazi nije zadržao taj časopis, osjetila bih dvostruke posljedice svoje krađe, dohvatile bi me ruke mojih roditelja i mog brata Evertona.

Da završimo tu priču, majka me istukla Crvenkom, ali ne jako. Ili ja to možda nisam osjetila, od boli koja mi je razdirala dušu.

3.2. *Prvi poljubac*

Prije nego što sam postala ružna žena, bila sam ružna adolescentica. Budući da nema osobe koja ih nije iskusila, ne namjeravam govoriti o hormonalnim poremećajima koji se pojavljuju u tom razdoblju i manifestiraju u obliku bubuljica, višku kilograma, oštrom znoju i tako golemoj tuzi da je pravo čudo što statistički podaci ne pokazuju više pokušaja adolescentskih samoubojstava. Samo bih željela istaknuti da se kod nekih osoba bubuljice, višak kilograma, oštar znoj i tuga ne povuku nakon što tom razdoblju dođe kraj.

To je bio i moj slučaj.

Imala sam petnaest godina i sviđao mi se neki momak s kojim sam išla u razred još od viših razreda osnovne škole. Reći da mi se sviđao nije dovoljno: ja sam ga voljela, idealizirala, sanjala, iščekivala, čeznula za njime i, kao što je često u to doba, masturbirala sam s njegovim likom u mislima. Suprotno meni, Paulo André, kako se zvao taj moj školski prijatelj, proživljavao je pubertet bez gubitka ljudskoga lika i bio je bez sumnje najljepši dečko u školi. Iako su mnoge cure u školi također bile zaljubljene u njega, odlučila sam da će Paulo André biti prvi muškarac koji će me poljubiti. I da moje usne neće biti mirne dok ne okuse njegove usne.

Osvajanje Paula Andréa pretvorilo se u potpuni neuspjeh. Premda do tada još nijednom nisam pala razred, nisam bila tako pametna učenica da bi itko poželio sjesti pokraj mene na testovima. Ni Paulo André nije želio, unatoč mojim ponudama, pa mi je propao plan da mu se približim uz pomoć svog zavidnog znanja matematike. Na rođendanima, ono malo njih na koje sam bila pozvana, nije htio plesati sa mnom i mojim hlačama od samta, nego je plesao sa svim ostalim curama koje su nosile traperice Lee. Koliko god sam preklinjala da mi kupi takve traperice, moja je majka smatrala da traperice nisu dovoljno elegantne za zabave. A u vrijeme o kojemu vam govorim, kada je netko imao petnaest godina, odluke je umjesto njega donosila majka.

Kada sam napunila šesnaest godina, Paulo André je već nekoliko mjeseci hodao s jednom curom iz našeg razreda, zbog čega sam postala još ružnijom jer mi je lice bilo podbuhlo od plakanja.

Tada mi je moj bratić Renan, jedna od rijetkih osoba čije su bubuljice potpuno zasjenile moje, priznao na vratima moje kuće da me voli od djetinjstva.

Pustila sam Renana da me poljubi iz sažaljenja, samo što ne znam jesam li žalila njega ili sebe. Jezik mog bratića bio je suh i cijelo sam se to vrijeme, za koje mi je danas jasno da je bilo vrlo kratko, osjećala kao da me u usta ljubi mamin najdraži mačak, jedna debela i crvena životinja imenom Sininho.

Poslije je Renan pobjegao i više ga nisam vidjela, ni sljedeće večeri dok sam ga čekala pred vratima ni na obiteljskim ručkovima ni na rođendanima naših rođaka ni za Božić. Njegova je majka, moja tetka, opravdavala njegova izbivanja riječima da njezin sin gotovo uopće ne izlazi iz sobe jer uči za prijemni za fakultet. Ja sam ipak znala da je nepojavljivanje mog bratića vezano za naš poljubac. Zato sam plakala.

Toliko sam plakala da sam na kraju zaboravila Paula Andréa.

Tih dana na vrhuncu puberteta moje se usnice više nisu zavaravale da će ikada uživati u tako lijepom muškarcu. Bratića sam ponovo vidjela tek nakon puno godina, na njegovu vjenčanju s nekom curom koja je bila treća na izboru ljepote. Željela sam ga pitati zbog čega je pobjegao one večeri, ali nisam stigla. Renan, koji više nije imao bubuljica, srdačno mi je stisnuo ruku i potom se obratio nekom bračnom paru koji je iza mene stajao u redu za čestitanje.

3.3. Razdjevičenje

Žene obično ne govore o svom prvom seksualnom iskustvu. S ružnim je ženama slučaj isti, uz jednu razliku: u njihovu je slučaju muškarac taj koji se ne hvali tom činjenicom.

Marcos je bio brat jednog mog školskog prijatelja iz trećeg razreda, jedina osoba muškoga roda koja bi na cesti zastala da porazgovara sa mnom. Svi ostali muškarci, uključujući mog oca i moju dvojicu starije braće, samo bi kimnuli glavom, ali jedino ako je bilo potpuno nemoguće da izbjegnju pozdrav.

Tog je poslijepodneva bilo vruće, a ja sam pošla u samoposluživanje blizu naše kuće po bombone od jojobe. Dok se prisjećam tih dana, sva moja sjećanja imaju okus i miris bombona od jojobe. Mogla sam pojesti trideset paketića dnevno, bila sam luda za njima. Možda bih trebala iskreno reći da sam i dan-danas luda za njima i da katkad skoknem do kina samo da bih u bombonijeri na ulazu u kino, čak i prije nego što bih kupila ulaznicu, zatražila:

“Molim jedan paketić s puno *crvenih bombona od jojobe*.”

“Nećeš me ponuditi?”

Glas iza mene bio je Marcosov. Tako sam bila usredotočena na bombone da ga u samoposluživanju nisam ni primijetila. On me ipak dostigao na ulici pa sam bila prisiljena ponuditi mu zadnji bombon, upravo onaj crveni, najveći i najpuniji šećerom koji sam pažljivo čuvala za *veliki finale*.

Šetali smo jedno pokraj drugog bez riječi, tišinu je prekidalo Marcosovo mljackanje dok je žvakao bombon. Nakon što sam čula kako moj bombon klizi njegovim jednjakom, moj bombon koji je bio spreman da ga razgradi kiselina tuđeg želuca, iznenadilo me njegovo pitanje:

“Hoćeš da idemo u moju sobu gledati televiziju?”

Bilo je to prvi put da neki frajer želi moje društvo, makar to bilo i gledanje televizije u zaključanoj sobi. Uspjela sam zaboraviti tugu zbog izgubljenog bombona od jojobe.

“Hoću, naravno. Samo pričekaj da se javim mami.”

“Bolje joj ne govori ništa. Vratit ćeš se začas.”

Oduševila me Marcosova odlučnost i osjećaj da mnome upravlja neka snažnija i moćnija volja. Ako zanemarim bezbroj situacija kada sam bila prisiljena učiniti ono što su od mene zahtijevali

otac i braća, bilo je to prvi put da sam osjetila kako me svladava muškarac. Od tada će se to iskustvo na mojem životnom putu ružne žene neprestano ponavljati.

Marcos je brzo otvorio ulazna vrata svoje kuće. Smjesta je navukao sve zastore i provjerio malo vjerojatnu prisutnost ukućana u svakoj sobi. U to su vrijeme, u tri sata poslijepodne, njegovi roditelji radili, brat je vjerojatno pušio marihuanu s prijateljem, a kućna se pomoćnica već truckala u autobusu na putu prema periferiji. Sjedila sam na rubu kreveta kada je dva puta okrenuo ključ u bravi.

“Da budemo sigurni da nas ništa neće ometati.”

Marcos je uključio TV, sjeo na krevet pokraj mene i zagrlio me s leđa. U to sam doba bila šira nego danas, zbog čega je morao dobro pružiti ruke da me cijelu obuhvati.

Dok sam pokušavala usredotočiti se na reprizu epizode *Pitomog klokana Skipyja*, koju sam još dan prije gledala s mamom u našoj neokaljanoj dnevnoj sobi, osjetila sam kako mi nešto mekano i vlažno naglo prodire u uho. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da shvatim što je to, Marcosov jezik, još ljepljiv od ostataka bombona od jojobe koji su mu ostali na jeziku. S uha se brzo spustio prema usnama i zaslinio mi cijelo lice.

Bila sam zadovoljna što sam navela Marcosa na ispuštanje glasnih i hrapavih zvukova i dopustila mu da mi ruku povuče prema svom međunožju. Ono što sam u tom trenutku čvrsto držala u ruci bio je predmet razgovora s drugim djevojkama, ružnim djevojkama, budući da me one lijepe nikada ne bi pozvale u svoje društvo. Satima smo razgovarale o NJEMU, najvećem predmetu naše radoznalosti, velikoj svjetskoj zagonetki koja u Marcosovu slučaju možda i nije bila tako velika. Dugo mi je trebalo da proučim tu mesnatu, glatku i tvrdu strukturu dok su mi se dlačice tvrdoglavo zapletale o srcoliki prsten.

Ubrzo je ruku zamijenila moja glava koju je Marcos odlučnim pokretom gurnuo u tom smjeru. Zapahnulo me mnogo mirisa, svi su mi bili i nepoznati i prepoznatljivi: nogometna utakmica

za vrijeme velikog odmora, podnevni znoj, Coca-Cola koju tijelo nije upilo. Dok sam se zabavljala tim otkrićima, osjetila sam kako mi svlači kratke hlače s elastičnom gumom u struku. Ne znam gdje sam smogla hrabrosti da Marcosu otkrijem svoje intimne dijelove koje još nikome nisam bila pokazala. Šteta što sam mu morala pokazati i svoj debeli, bijeli trbuh.

Sve se odigralo vrlo brzo. Samo je malo boljelo i ništa više. Marcos je ustao i rekao mi da se odjenem. Ležala sam na trbuhu i tražila kratke hlače koje sam našla tek nakon nekoliko minuta kako zgužvane leže ispod kreveta.

Nastavili smo to raditi idućih mjeseci. Nakon što bih kupila paketić bombona od jojobe i podijelila ga na dva jednaka dijela, otrčala bih u Marcosovu sobu. Neki dečki iz susjedstva počeli su sumnjati, ali tome čak ni moja braća nisu pridavala važnost. Marcos je, da zaštiti moj i svoj ugled, odlučno poricao sve glasine.

Jednog mi je dana, nakon što je svršio, rekao da mu se sviđa neka cura iz škole i da bismo se trebali prestati viđati. Odgovorila sam da sam spremna dijeliti ga kada god bude potrebno i da će, što se mene tiče, sve ostati po starome. Prava rečenica koju izgovaraju ružne žene, a koju sam, ne znajući to još, izgovorila prvi put.

Marcos to nije želio.

Dok sam plakala na ulici i tražila ispriku kojom bih kod kuće objasnila zašto sam tako očajna u četiri sata poslijepodne u utorak, utješila sam se saznanjem da od toga poslijepodneva više nikada ni s kime neću dijeliti svoje bombone od jojobe.